

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru streinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrația tipografiei arhiepiscopale Sibiu, strada Măcelarilor 47.
Corespondențele sunt a se adresa la
Redacția „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 30.
Epistole nefrancate se refuză. — Articulii nepublicați nu se înapoiază.

INSETIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rândul cu litere garmon — și timbru de 30 cr.
pentru fiecare publicare.

Prenumerării nouă la

„Telegraful Român”

Care apare de trei ori pe săptămână, deschidem pe anul 1888, cu prețul cel mai moderat, ce se poate vedea în fruntea foaiei.

Banii de prenumerație se trimit mai cu înlesnire pelângă asigurări postale (Posta utalvány — Post-Anweisung.) Numele prenumerantului, al comunei, unde se află cu domiciliul, și eventual al postei ultime să fie scrisă bine, ca să se poată ceta.

Se atrage atenția on. domni abonați, al căror abonament se sfârșescă cu ultima Decembrie 1887, să-și înnoiască abonamentul, pentru că altfel expeditura va fi silită să înceapă expedarea foaiei*).

Editura „Telegraful Român” în Sibiu.

* O înlesnire foarte mare în expediție se face prin lipirea unei fășii de adesă dela abonamentul său.

Sibiu, în 13 Ianuariu, 1888.

Numai câteva dile ne mai desparte de timpul, când se va începe constituirea corporațiunilor noastre bisericesci din parochie, chemate să promova interesele noastre bisericesci naționale.

Datori suntem prin urmare ca încă de timpuri se ne ocupăm la acest loc cu constituirea comitetului parochial, cu cea a epitropiei parochiale, și totodată să reflectăm și la sinoadele parochiale, căci în mâna acestora este pușă basa înaintării noastre, și precum vor fi ele, să va fi și mersul regulat al afacerilor noastre.

Statutul organic în liberalitatea sa merge să de parte, încât cu drept cuvânt se poate afirma, că legea mai liberală abia se poate afla la un popor cu gradul de cultură, cum este poporul nostru. Statutul organic cere dela membrii parochiei ca ei să fie maiori, de sine stători, nepătați, și să și împlinească datorințele parochiale. Împlinirea acestei rețințe românul ortodox devine membru în sindicul parochial, și are a decide asupra tuturos intereseelor noastre naționale culturale. Este mare dreptul pus în mâna parochianului, în cele mai multe cazuri el nu stă în proporție cu prestațiunile lui față cu parochia, și noi suntem tare aplicați a inclina în partea acelora, cari susțin, că statutul nostru organic este armă cu două ascuțite, și în cele mai multe cazuri, nu este eschisă posibilitatea, că

parochianul în loc de a apăra interesele bisericei noastre, fără voie și fără vina să taie în carne vie, și să rănească pe sine, rănește corpul bisericei, a cărei intregitate e condiționată de înțelepciunea lui.

Poporul nostru însă nu a ajuns la majoritatea aceea, ca să i se dea în mâna drepturi așa de esteinse, cum a făcut statutul organic și avem exemple vii, că mai cu seamă în aceste timpuri de creștere corupție nu este eschisă posibilitatea de a abuza parochianul de dreptul seu la alegerea de paroch, la alegerea de învățători, și ca se nu înșirămai multe: la atragerea mijloacelor pentru dotăriunea acestora. Nu este eschisă posibilitatea, că un tinere vrednic să fie delăturat, să facă loc unui mai puțin vrednic, din cauza, că el nu are inimă chiar și când ar avea mijloace, se emuleze cu rivalul seu în seducerea poporului pe căi neierate. Nu ne explicăm mai pe larg, căci ne temem de concluziile, la care logice putem ajunge.

Sunt cu sutele plângerile în redacția noastră despre greutățile, cu care se luptă oficiile protopresbiterale la statorarea salaridelor învățătoresc. Cu mare năcaz succede protopopilor a scoate în comitetul parochial o dotăriune mai corespunzătoare pentru preot și învățători, însă că aceasta să o treacă și prin sinoadele parochiale este o raritate, și puținele casuri, unde sinodul *motu proprio* a sistematizat dotăriune corespunzătoare preotului și învățătorului sunt notate cu litere de aur în analele noastre bisericesci.

Greutatea aceasta așa cred unii o am putea dezlătu, că conclusul comitetului parochial îl astern consistoriului cu rugarea, să treacă peste dispoziția §. 7 din statutul organic, unde sinodul are aprobă proiectul comitetului parochial. Si nu este sără cuvenit părerea acelora, cari cred și afirmă, că cu poporul nostru deocamdată mai ușor faci spravă, dacă îi spui: așa trebuie să fie.

Atingem asemenea calamități numai „per summos apices” și nu vom să intrăm în analiza acestor triste aparițe, nu cetezăm încă să afirmăm, că abia peste o sută de ani vom fi, unde se poate aplica legea noastră bisericescă cu succes.

Suntem în ajunul constituirei organelor din parochie, și suntem datori să dăm sfaturi bune celor chemați să alege comitetul parochial, care este suflletul parochiei.

După cum va fi comitetul parochial, să va fi și progresul în parochie. Avem înaintea ochilor cursul normal al lucrurilor. Scim din experiența proprie, că din fericire la poporul nostru inima cea bună totdeauna să arătat învingătoare. De comun

în comitetul parochial se aleg oamenii cei mai de frunte din parochie, și acestia dacă odată decid ceva pentru binele general al bisericei, decisiunea lor o să fie incoronată prin votul sinodului parochial, căci scutul lucru este la oamenii nostri, că doi oameni de frunte duc pe urma lor întreg poporul.

Scim în cele din urmă și aceea, că în comunele noastre suflletul comitetului parochial este preotul și învățătorul, fiind acestia aproape singurii oameni cu carte. Dacă dară preotul va fi la înălțimea chemării sale, va scădea învățătorul pe oamenii încredințați păstorirei lui, că ei de dreptul cel garantat prin statutul organic, să se folosească spre binele obștesc al bisericei.

Aici aflăm noi unica speranță, că vom putea progresă și ne vom cresce poporul. Preotul noastră trebuie să-și facă cestii de conștiință din organizația noastră, care ne așteaptă, să scoată la iveală, ce avem mai bun, că să putem face scoala pentru un viitor mai puțin posomorit.

Revista politică.

Scirea, cum că nu e necesară o consemnatare a delegațiunilor, deoarece situația esternă nu reclamă aceasta, începe să se desmînțească înțelul cu înțelul. Ce-i drept nu s-au luat până acum pași energetici pentru consemnatarea delegațiunilor, dar ideea începe să se ventileze prin diaristică. Astfel „Coresponde Budapești” anunță, că în ministerul comun se fac toate pregătirile pentru ca să se poată stabili că mai îngribă proiectul de buget comun pe anul viitor, pentru că și ministrul de răsboiu să și stabilăască proiectul seu cel mult până la finea lunii Aprilie, de oare ce guvernele au intenție de a convoca delegațiunile pe la începutul lui Maiu dacă să răspundă pentru noauă credite. Tot cu aceasta ocasiune se anunță, că încât privesc proiectele ministerelor de externe și de finanță, ele sunt aproape normale.

Scrisoarea țărului, adresată principelui Vladimir Andrieievici, guvernatorul general din Moskva că răspuns la adresa de felicitare, și care a contribuit mult la potolirea spiritului răsboinic între altele cuprinse și următoarele: Nu trag la îndoială sinceritatea sentimentului rusesc și sunt convins, că în treaga Rusie dimpreună cu mine roagă pe Dumnezeu să îndrepte puterile noastre spre întărirea ordinei, ce se basează pe credință și dreptate; spre promovarea bunei stări a poporului. Tot spre această

FOITĂ.

ROSA ALBĂ.

Un episod din resbelul mexican-francez.

(Urmare.)

Unchiul ei, — om fără copii, privia pe Conchita de unicul erede al seu. Doria totodată a o vedea căsătorită cu Don Miguel. Nu se putea deci decât simți fericit, văzând buna înțelegere, ce era între tineri și privia la ei cu bucurie, deși nănuia și când. Bucuria lui crescuse din ce în ce. Sfârșindu-se prânzul, recomandă nepoatei sale pe toți generalii, cari formaseră după masă un cercu confidențial.

Conchita conversa cu fiecare, dar numai că teava cuvinte, drept răspuns la întrebările generalilor.

— Conchita, iubită mea, dl de Brunne, unul dintre cei mai bravi luptători dela Puebla — disse unchiul seu.

Conchita îl salută cu un compliment rece.

Tinerul, care fusese acum prezentat Conchitei și adănci de nou privirea în ochii ei. Era adecaș adiutorul cel blondin, pe care ea nu l putea suferi.

El se întreținea mai indelungat cu Don Miguel, carele stătea lângă Conchita și scia de minune a și

face observările sale critice asupra stării actuale a Mexicului. Din punctul seu de vedere — ca francez, cauza mexicană trebuia să aplice altă direcție cu totul noauă. Părerea lui era, că fericirea republicei și a poporului va atârnă dela o mâna strictă, care ar lua frânele statului, și —

— Fericirea noastră, dle, nu ne poate veni nicăi din Franța — disse Conchita.

— Și de ce nu din Franța, doară? — întrebă de Brunne.

— Pentru că nu cred, că între francezi și mexicanii să poată exista chiar și numai cea mai mică simpatie — reflectă Conchita.

— Într'adevăr! aceasta este credința dta.

— Eu din parte mi, deja de când am pășit primadată pe pământul mexican, nutresc cele mai mari simpatii pentru acest popor demn de o soartă mai fericită.

De Brunne înroșise. Se părea, că l'a cuprins o ferbință, ear ochii sei și păscă asupra tinerii copile.

— Don Miguel — disse Conchita deodat — te rog cauță pe mătușa Pepita și spune-i, că sunt obosită și doresc să merge acasă... o rog să mă însoțești!

Se pregăti apoi să plece. Când voia să se dețină, dl de Brunne o prinse de mâna, i-o sărătuă

și-i șopti următoarele cuvinte, pe care credea, că le înțelegea numai ea:

— Chiar și dacă desprețuiesc dta. Francia și soldații ei — disse el — rosa cea albă, care odioasă a împodobit sinul dta, totuși va fi odorul meu cel mai prețios, pe care eu îl voi duce cu mine în patria mea.

O privire măiestoasă și un compliment rece făcă totul ce-i reflectă Conchita. Dar sărutul lui pus pe mâna ei, și aprinsese focul intern, care o ardea până în adâncul inimii.

Ea se sedea în trăsură lângă mătușa sa, neconștientă, din momentul în care părăsise sala.

Unde fusese? Ce făcuse? Visase? Sau poate era fermecată? Acestea erau întrebările, cari și le punea fară a putea răspunde la ele. Simțea că e iritată, că uresce pe acel francez, care i furase rosa, dar se măngăia cu speranță, că earăsi o va recăpăta.

Trecuseră mai multe săptămâni de a răndu. Adjutantul cel blondin călăria în fiecare zi la oara anumită pe lângă trăsura Conchitei. O salută totdeauna... ear ea îl resalută cu o simplă plecare lipsită de ori ce efect.

Cunoștea chiar și urmele potcoavelor calului de Brunne și când i vedea față cu barba cea blondină, care după cum i se părea ei — în fiecare zi se schimba, inima îi batea tot mai tare, ear bu-

țintă sunt îndreptate și dorințele mele, sperând cu incredere, că pacea, cu care ne dăruiște providența va îngădui și în anul cel începem, precum și în anii viitori, să consacram toate puterile noastre imperiului și toate nisunțele fiilor sei credincioși propăsirei interne.

Provocându-se la cuvintele pacinice din acest rescript „Nord,” organul cancelariei rusești, dice, că dacă cu toate acestea nu s-a însemnat orisontul internațional, cauza este Austro-Ungaria, carea odată cu capul nu voesc să abdică de neincrederea, ce o are în manifestațiunile de pace rusești. Ea neconține scernesce temeri, cari sunt mai mult simulate decât sincere. Ca dovadă aduce „Nord” pe foile rusești, cari învinuesc, că Arstro-Ungaria tinde la protectoratul asupra peninsulei balcanice, ea e carea însuflă curagiul principelui Ferdinand de Coburg, paralizând din toate puterile o soluție favorabilă, ce s-ar putea ușor întâmpla în cestiunea bulgară.

De altă parte insă diariul german „Nord. Allg. Ztg.” observă, că cu cât mai mult se îngrămădesc materialul pentru aprecierea situației politice, cu atât mai greu e a formula o definiție hotărâtă. Deși trecând în revistă cele mai proaspete simptoame acordăm bucuros locul de onoare rescriptului pacinic al țarului Alecsandru și recunoasem deplina importanță, ce se cuvine *eo ipso* unei manifestații provenite dintr-o parte căt se poate de autorizată, totuși neșters rămâne discursul guvernatorului din Varșovia, care resuscită tot felul de gândiri, cari nu dau deplină încredere cuvintelor de pace și aceasta cu atât mai vîrtoș, căci scirile, ce le primim de dincolo de graniță dela răsărit infățișează cu colori mult mai intunecate situația politică.

Pe când foile germane se incumetă încă a da bolduri Rusiei prin articoli vehementi, ministrul de răsboiu german face declarații semnificative. Astfel în o ședință a comisiunii militare a accentuat, că viitorul răsboiu va fi o luptă pentru existență și independență, de aceea Germania trebuie să fie căt mai puternică în fața dușmanului. E de a se lăua în băgare de samă, că și a doua clasă a armatei teritoriale și a gloanelor trebuie să fie înarmate cu pușca cu repetiție; căci deși ambele sunt destinate spre scopuri de garnizoane, totuși în cas de nevoie vor merge să intimpine pe dușmanul.

Intr'un discurs, ce la ținut premierul englez Salisbury, se accentuează îsbucnirea unui răsboiu între Italia și Abisinia. El a declarat, că regretă mult îsbucnirea acestui răsboiu, pentru care Anglia a încercat o împăcare. Regele Ioan a respins propunerile de pace. Numai începe îndoială, a șis Salisbury, că Italia, cu care Anglia este unită prin o mulțime de legături de simpatie și de interes comune, va triunfa în campania, ce o a întreprins și că îndată ce onoarea și va fi satisfăcută, va dovedi moderație și generositate față de vrășmaș. Aceasta scire se confirmă mai tare și prin aceea, că diariul „Daily News” aduce scire din Roma, cum că o mare emoție domnește în cercurile militare din Italia. În anul trecut s'a espdat o cantitate considerabilă de arme din Europa la Abisinia și vrășmașul se simte tare.

Nihilisti nostri.

I-a fost de ajuns „Tribunei” ca să nu vadă numele nici unui episcop gr. cat. între cei cari a trimis felicitări „Gazetei Transilvaniei” din inciden-

zele i-se puneau în mișcare. Totdeuna și propusese să-i arate, că nu-l poate suferi... căl ureșe de moarte... drept acea să și așează în trăsură și se facea, că nici nu-l observă. Dar zădarnic! căci forță, ce o exercita impresiunea lui asupra ei era mai puternică decât voința ei. Iși apăsa pe inimă, dar ochii ei totuși se întâlniau cu ai lui. Altceva și era imposibil . . .

Don Miguel devenise oaspe de toate dilele în casa unchiului Conchitei, de când cu prânzul din hotelul Iturbide. Ea se dedețe încet cu încetul cu societatea lui Don Miguel, povestia cu el în oarele ei de distractie, ba chiar și permisese să se propăsească în operă, de spatele scaunului ei și a conversa cu ea despre muzică și actrițe. Ea însă și reflecta numai arareori și și atunci cu deosebire despre vedările ei politice despre absurditatea nisunțelor partidei clericale, ba și exprima chiar și părerea de rău pentru întrevirea francesilor. Don Miguel rădea și și făcea complimente pentru discursurile ei cele interesante. Ochii ei cei încorați deveniau cu acest prilegiu și mai strălucitori . . .

Don Miguel era nebun de amorisat în ea... părările ei nu-l genau de loc. — Se ajungă ea numai femeea mea — și cugeta el — că apoi alte idei mari serioase și vor scoate gărgăunii din cap. Pater Gargia, înțelegătorul preot, care cunoștea și desaproba vederile Conchitei, nu întrelăsase nici chiar

tul iubileului seu de 50 de ani, și să vadă felicitarea Metropolitului „ortodox” Miron, ca apoi uitându-și de faptele sale, să declare tot lucrul de „o prostie mare, încât să-i meargă vestea până la Viena și Berlin” pusă la cale „prin agentii sei provocători” de guvern din Budapesta, profitând de naivitatea că torva română săpăciști, spre a provoca manifestații, „compromitătoare pentru noi.”

Bătându-și peput, că ei țin să fie socotii ce săteni leali ai acestei monarchii și supuși credincioși ai regelui Francisc Iosif I. strigă, celor ce se lasă să fie prinși: *Orí naivi ori de rea credință.*

Între telegramele publicate în Nr. 2 al „Gaz Trans.” este unul de cuprinsul următoriu:

„Sibiu, 1 Ianuarie 1888.

Si mulți ani înainte, mulți ani de luptă, și încă și mai mulți ani de isbândă.”

„Pentru redacțiunea „Tribunei.”
„Cașolțană.”

Minunat își tractează „Tribuna” pe redactorul seu! dar în fine pe noi n'are să ne doară capul lui; întrebăm însă pe „Tribuna”, carea prin aceasta telegaramă și ea a participat la iubileul Gazetei: la care categorie a iubilantilor aparține dânsa? la a naivilor sau la *a celor de rea credință?*

Ea nu va răspunde, trebuie să respondă însă fiecare român nepreocupat, că „Tribuna” este de rea credință mai mult, ea, cu premeditată comite o denunțare infamă.

Cel ce din articulul „O plătitudine” din Nr. 6. al „Tribunei” nu se poate convinge despre aceasta, cetească Nrul. 18 din „Kolozsvár” și va vede cum l'a decopiat secretariul „Kultur-egyletului” Sándor József, denunțând iubileul de o demonstrație „dacoromanistă” periculoasă pentru statul nostru.

Este numai o simulare astută presentarea manifestației ca un lucru binevenit guvernului nostru, ca pe lângă aceasta să poată reproduce inexactitățile și exagerările din „Epoca” și din „Unirea” cari din acest incident să a folosit și de numele Metropolitanului nostru, și a presentat serbarea ca „insuflețită” aproape exclusiv de preoțimea ortodoxă română, ca apoi facând un buchet din reprezentanții celor mai dușmanoase statului nostru diare din România, întruniți în Brașov la „fraternisarea platonică a românilor aneștați cu *patria mamă*” să pună și pe „Părintele metropolit Miron Roman, arhiepiscop ortodox al Ardealului” alătura cu dânsii, și se denunță lucrul ca o „manifestație politică stupidă.”

Neagra intenție a „Tribunei” se tradă prin cuvintele cari le a tipărit cu litere grase, cum sunt: „manifestație politică” „patria mamă” „ortodoxă.”

Si cine o face aceasta?

Nu putem presupune despre redactorul *unit* al diariului, că el însuși să se blameze, el carele a felicitat „Gazeta” nu se poate dejosă la atât, ca în suși să-si dea pălti, ci o fac în dosul lui, sub masă anonimității, *fi rătăciți ai bisericiei ortodoxe*, oameni pătimăși și orbii de Dumnezeu, — o fac *nihilistii* din biserică ortodoxă.

Quousque tandem!

Este treaba „Gazetei” să și refuească socoteala cu colega sa binevoitoare, nouă ne este scărbă să ne mai ocupăm cu nihilisti.

un moment neîntrebuit. Sfătuia pe unchiul ei: să o lase în pace, să nu-i contradică, ca se nu refuse să fi logodnică lui. Don Miguel, după aceea promitea — se va îngriji el, spoveditorul tuturor familiilor căsătorite, că ea se fie ascultătoare și supusă.

Nu-i era părintelui atât de tineri, căt de avea lor. Nu putea suferi, ca averea cea însemnată a Conchitei se ajungă în mâna străină. Nu, ea trebuie să ajungă în mâna unei familii credincioase partidei clericale, ca aceasta să poată dispune în timp de lipsă asupra ei.

Caci nu în zădar circula în vinele preoțimii păstășe din Mexico același sânge, care curge în a celeia din Roma! Ea se pricepea de minune a lucra nu numai pentru mantuirea credincioșilor sei, ci și pentru a sa proprie. Aceasta se dovedise pe deplin înainte de acesta cu cățiva ani, când Iuvarez secularizase averile bisericilor. Mai mult de doauă din trei treimi, a averei republicei mexicane, era în posesia bisericiei . . .

Conchita și propusese, că îndată ce va fi mai-orenă se va duce la San-Luis Potosi, unde se susținea partida liberală — și-i va dona toată avere sa.

Dar idea aceasta o scăpase din vedere, de când cu intrarea francesilor în Mexico. Ea devenise iritată și prea gânditoare. Idea ei principală era acum a scăpa din cursa aceluia francez, a și recăstiga rosa

Corespondențe particulare

ale „Telegrafului Român.”

Viena, în 7 Ianuarie, 1888.

— (Crime peste crimi.) —

Îngrozitoare este earna, când n'ai acoperiș, unde să te scutesci în potriva ei, n'ai un surcel de lemn pentru foc, n'ai o lăcăce frântă în pungă. Grija pentru esistență, își cernesc toate gândurile și din fire bună ce ești, poate să te facă rău, blăstămat, lăpădat de Dumnezeu și de oameni.

Ear căți sunt, pentru cari casă și masă, căldură și liniste sunt noțiuni cunoscute numai din visurile aiuroase ale noștilor lungi de earnă!

Cunoșința binelui și a răului a fost, care le-a săpat groapa strămoșilor nostri din raiu, — dice scriptura. Câtă pătrundere în taina cea grea a vieții noastre sufletești se cuprinde în aceste cuvinte. Căci „cunoșință” este mama tuturor dorințelor noastre, ear dorințele neinfrâname și neocărname după legi morale, sunt isvorul fărădelegilor. Scriptura și sciința ne spun aceste lucruri limpede, ear prăescă vieții ne dă strănicile exemple.

Anul trecut, era în timpul ernii, tocmai pe această vreme, se săvârșiră în capitala monarhiei noastre niște crime oribile, cari făcărea cea mai penibilă impresie asupra oamenilor de aici, și despre cari s-au fost scris atunci și în „Telegraful Român” căte ceva.

De atunci și până bine de curând am fost crutați de umbra culturii moderne. Dar cu earna, această aripă a păcatului, furăm eară și surprinși de oribiliță nouă. Earna, ea măresce năcasurile oamerilor și îi dispune la păcat.

În vîr'o donă trei dile după olaltă se urmărește crime peste crimi, crime în contra vieții omului, execuțate între împregiurări, cari dau de engetat atât psihologilor și moralistilor, că și poliției și justiției.

O să ve amintesc numai de trei.

Dl Curio e rentier, om bine situat, care locuiesc într-o vilă a sa la Döbling, în aceeași vilă, pe care o ținuse aci în vremea asilului seu principale Cuza. Densul, om iubit de artă, face cunoșință cu un pictor, anume Kirchner, om de spirit, măestru în de ale penelului, dar sărac și necăjit. Curio prinde dragoste față cu el, și ofere casa sa, în care i dă departamente întregi gratuit, ca să și poată urma talentului seu, neîngrijat, îl îmbrăcă, îl hrănește.

Într'una din seri dl Curio vrea să meargă la un bal. Îl chiamă și pe Kirchner, după ce cinaseră împreună. De abia ajunge însă până în grădina casei sale, când lovit de vîr'o trei-ori în cap cu un ciomag își perde conștiința. Dl Curio este rănit foarte greu. Ear pictorul a dispărut de atunci fără nici o urmă.

Alt cas.

Tatăl familiei e ocupat peste di la bursă, mama într-o florărie de primul rang. Un băiețel de trei ani al lor stă sub paza camerierei și a bucătăresei acasă. Pe la jumătate la deces dimineață bucătăreasă ieșe la piață, ca să îngrijască de tărguri. Pe când se întoarce, — n'a stat mai mult de o jumătate de oară, — astă pe cameriera muiată în sânge, ear pe băiatul plângând lângă ea și în casă un dulap spart, cu toate juvaericalele stăpâni sale, furate. Băiatul a rămas neațins de mâna asasinului. Numai atât scia să spună, că a fost un „om negru”, care a împușcat, și el și-a astupat urechile de frica duruitului. — Făptuitorul până adă nu s'a putut afla. Casul acesta a produs sensație cu atât mai mare, cu cât s'a săvârșit între împregiurări atât de neobicinuite. Diua mare și tocmai prin centrul cetății!

Al treilea cas întrece pe toate în oricare. O mamă cu intenția de a-și omori copii, o fetiță și un băiat, le taie cu briciul arterile dela mâni, la fetiță și gâtul, face în urmă același lucru cu sine și aprinde cărbuni pe sobă, ca dacă nu astfelii, să moară desigur înăbușiti de gazul cărbunilor. Toți trei se astă în agonie.

cea albă perdută și a și resbuna asupra acelui om, ce ea nu-l puté suferi.

Unchiul Conchitei se bucura, vădend, că ea s'a schimbat cu totul. Credea, că ea iubesc pe Don Miguel și speră, că nu peste mult se vor căsători.

Toate planurile lui păreau a reuși de minune. Nu peste mult — găndia el — un print german se va încorona cu coroana imperiului mexican. Revoluțiunile neintrerupte se vor sfîrși, ear în casa sa va ajunge stăpână o femeie tineră, o ființă plină de virtuți.

Conchita convenise la diferite ocazii cu dl Henri de Brunne. Speră, că întâlnindu-se mai adeșori, i se va da ocazie a cere rosa, a cărei perdere atât de mult o neliniștia . . . I devenise chiar ideea ficsă, că cu perderea rosei și-a perdit orice fericire. Așa doria a avea foile cele vestește ale rosei, precum doresce cel alungat a ajunge limanul scăpărei . . .

Dar adjutanțul cel blondin de când o audise exprimându-se așa, după cum se exprimase, numai cuteza a se apropia de ea. Nu jucase, la diferitele baluri nici chiar o tură cu ea — și totuși, când o vedea o urmărea petutindinea cu privirea sa cea neliniștită. O doria, doria să vorbească cu ea, dar nu cuteza . . .

(Va urma).

Să mai continuu?

Ti se revoală tot simțul cel bun, așind de astfelii de întâmplări, cari pe la noi la sate nu obvin cu aceste ame-nunte bestiale.

Apoi să te mai miri de un Rousseau, care însămîn-tat de umbrele negre ale culturii noastre, a voi să reducă pe om la omul primitiv! —r.—

Agnita, în 9 Ianuarie, 1888. Stimate domnișoare Redactor! Apărând în Nrii 132 și 133 din anul trecut ai „Telegrafului Român” de nou un răspuns al părintelui Nicolau Moldovan preot în Vîrd, me văd necesitat a mi da și eu răspunsul de încheere*) și anume:

Nu pot înțelege cum acel om neodichnit, per-dând din vedere toată seriositatea și obiectivitatea recerută unui om de caracter în astfel de scrieri publice, a degenerat până la cele mai vulgare expresioni de care să folosească în răspunsul men-ționat. Nu înțeleg cum acel om dominat până la exploziune de patima răsbunării recunoșcend mai toate cele afirmate de mine me mai poate timbra de minciină. Nu înțeleg cu ce drept și pe ce basă se dimite densus publică la calumnii asupra protopresbiterului meu; deoarece este evident, ca protopresbiterul în cursul acestei corespondențe nu lă vătămat cu un singur cuvânt, și el singur recunoasce că eu scriu pe socoteala mea; acel om, care me întrebă: unde? când? și cătră cine a calumniat el pe protopresbiterul nostru? Cu ce drept identifică el persoana mea cu a avocatului și chiar cu persoana protopresbiterului, când este convins, că eu am mai scris în afacerea acestui tract încă înainte de a cunoaște pe actualul protopresbiter? Eu aş înțelege, că e numai ura nedumerită ce stă-pânește pe păr. Nic. Moldovan din aceea simplă cauză: că altul și nu densus este protopresbiter. Eu înțeleg, că acela care nu are alt argument mai ponderos pentru a și apăra asemenele sale, ca păr. Moldovan, numai acela își ia refugiu la calumnii precum sunt următoarele: A apărut de nou un lung răspuns al părintelui pricină din Chirpăr, prin care și arată negenat colții veninoși contra mea, însă nu-mi este teamă de veninul lui etc. și mai jos: „N-am răspuns că nu sunt atât de sanguinic și răutăcios ca dta, nu m'au alterat de loc ficiunile dtale, și precum văd te au mai scos din fire răspunsul meu.“ Și după toate acestea p. Moldovan la corespondința din 23 Novembrie răspunde cu datul 12 Decembrie necomputându-se timpul până sănătatea publică corespondința mea în 3 Nri. Una din două: sau păr. Moldovan n'a scut ce scrie, sau apoi este mai răutăcios și sanguinic ca mine.

Armele de luptă ale p. Moldovan înseamnă sunt mie cunoscute din trecut și ele sunt: sau disprețul față de adversarii săi, sau apoi calumnia. Premi-țind acestea, vreau să me ating puțin de cămașa adevărului cea panecrată a părintelui N. Moldovan.

Părintele Moldovan, care mai înainte susținea mortiș, că el n'a calumnat pe protopresbiterul său se sprijină în corespondințele săi despre densus astfel: „Este nepăsătoriu de oficiul său, pot dovedi neglijența densusului, și este frică să concheme sinodul protopopesc; că biciul protopop scăpa ne-tras împins prin foile publice; acest șef propagatorii de moralitate; măiestrii dar nu studiu i-au pus cuiele la această scară etc.“

Părintele Moldovan recunoasce, că învățatorul din Chirpăr nu scie decât ucenasele, precum am afirmat și eu, și el e incapabil de oficiul său; nu mi controdișe, că socrul densusului la rehabilitat contra ordinului consistorial pentru un present; dară că să nu-mi lase totuși adevărul pe partea mea să folosească și aci de calumnie: „Dta ușă, că prin depunerea dacălului și punerea dtale în acest post încă n'ai dovedit, că puteai face ceva mai mult ca dacălul dtale cu ucenasele. Mai mult încă. — „Cine scie fire ai fi fost în stare a preda și ucenasele; te ai interesat prea mult nu de înaintarea nyetămăntului, ci de punga dtale.“ Adevărul afirmat de mine și confirmat de p. Moldovan este: că învățatorul nu scie propune mai mult în scoală decât ucenasele. A mai trebuit acum să seduc eu pe socrul său că să-l depună? N'a fost datorința densusului că să lucre întracolo ca învățatorul să fie delăturat? N'a fost datorința densusului că delăturându-l să nu schimbe un rău cu altul poate și mai mare precum afirma p. Moldovan? Eu n'am sănătatea de a spune că folosul administrator a depus pe învățatorul deja delăturat și acela a fost abus. La aceasta trebuie să-mi răspundă p. Moldovan!

Cu aceea cum fostul administrator n'a scută învățatorul este definitiv sau nu, să p. Moldovan un testimoniu foarte slab socrului său, care și-a cunoscut așa de rău subalterii sei.

*) Pentru foia noastră la tot casul cu aceasta se încheie aceste animositați.

Da că nu lă delăturat socrul său, pentru ce nu lă delătură actualul protopresbiter? Întrebă p. Moldovan? Mai întâi ar trebui să scie p. M. că un protopop n'are dreptul să delăture pe un învățător și acel drept e rezervat consistoriului; a doua cum poate pretinde p. Moldovan dela acel protopresbiter, pe care densus il timbrează de negligent, să facă într'un an, ceea ce socrul său, n'a făcut în 30 de ani?

Cumă vorbind în Nr. 60 despre progresul din tract, n'ami înțeles și progresul dela scoala din Chirpăr va înțelege și p. Moldovan, fiind că eu o scoală, unde se învață numai ucenasele nu o pot numi scoala.

Recunoasce mai departe p. Moldovan că, ca defensor matrimonial a luat dela partidă nu 100 fl. decât numai 85 fl., din cari au solvit tacse păna la 70 fl. Eu am sănătatea astfel, și așa că: că, p. Moldovan a fungat în procese divorțiale ca defensor și comisar investigatoriu totdeodată, și aceasta este abus. Si fiind că densus și aci ca într-alt loc nu-mi poate da un răspuns categoric și ia eară refugiu la calumnă, el dice: „Eu pentru acestea sume am lucrat, clientul dtale ia sume indoit mai mari și nu lucră nimic.“ Și mai departe: „Dta scrii pe plată șefului dtale.“ (Si al dtale p. Moldovan!) Părintele Moldovan, afirând acestea nu poate proba cu nimic, și păna atunci rămâne un simplu calumnătoriu. Eu însă voi spune p. Moldovan un cas unde densus a luat 80 fl. și doi lapți dela stână, care tărg s'a făcut în fața mea și densus n'a lucrat nimic căci partidele după investigațione s'au împăcat și astăzi trăiesc la olaltă și anume: Ioan Bergha și Ludovica Minciună din Bruiu. Densus a recunoscut publică, că lucră particularilor pe plată, scriind gravamine asupra mea și protopresbiterului, și prin urmare densusul singur îi compete numele de geșefari și intrigant totdeodată, fiind că adevărății asupriți de noi nici nu există.

(Va urma.)

Varietăți.

* (Dl T. Maiorescu în Caransebeș.) Cetățim în „Foaia Diecesană“: Dl Titu Maiorescu, re-intorcându-se din o călătorie făcută la Londra cu soția sa, a stat Marti în 5 Ianuarie a. c. în Caransebeș spre a cerceta pe unchiul său după mamă, pe Preasăntul Episcop diecesan Ioan Popasu. Dl Maiorescu a făcut într-ună o vizită de curtuasie și dlui general Traian Doda.

* Invitat la balul, ce să va arangia în favorul fondului „Reuniunei femeilor române din comitatul Hunedoarei“ la 11 Februarie 1888 st. n. în sala Redutei din Deva.

Deva, la 20 Ianuarie, 1888 st. n.

Comitetul aranjator: Romul Anacuța, Dionisiu Ardelean, Aleșandru Balăș, Aurel P. Barcian, Dr. Teofil Bogdan, Petru Dragits jun. Dr. Vasiliu Fodor, Dr. Ioan Mihu, Camillo Horvath, Dr. Aleșandru L. Hosszu, Dr. George Ilea, George Jánosi, Dr. Cornel Moldovan, Demetru Moldovan, Silviu Moldovan, Iuliu Muntean, George Muntean, August A. Nicoară, Sebastian Olariu, Valeriu Petco Aurel Popescu, Otto Popoviciu, Iuliu Popoviciu, Benjamin Popp, Niculae Radu, Gerasim Sărbu, Silviu Stanciu, Marcu Theodosie, Caesar Theodosie, George Tulvan.

Incepând la 8 oare seara.

Prețul intrării: de persoană 1 fl. v. a.

* Invitat la balul ce va arangia „Casina Dobra“ — G. Dobra la 5 Februarie 1888. st. n. în „Hotelul la Husariu“ în Dobra. Venitul curat este destinat în favorul casinei. Comitetul aranjator. Întrarea: de familie 2 fl. 50 cr., de persoană 1 fl. 50 cr. v. a. Incepând la 8 oare seara. Contribuiri mari nimioase se primesc cu mulțamire și se vor cumpăra pe cale diaristică.

* (Constituire.) Societatea academică „România Jună“ din Viena și-a ales pe anul administrativ 1887/8 următorul comitet: President: Virgil Oniș, stud. phil.; vice-president: Demetru Axente, stud. med.; secretar I.: Constantin Brailean stud. silv.; secretar II.: Eusebie Isopescu stud. med.; Cassar: Nicolau Hacman stud. med.; controlor: Emanuil Hal-dan stud. med.; bibliotecar: Nicolae Macsim stud. techn.; econom: Ioan Scintila stud. silv.

În comisiunea literară: Ilie Ghergel abs. phil. George Stolojan stud. phil., George Bogdan stud. phil., Nicolae Macsim stud. techn., Eugeniu Solomon stud. med.

In comisiunea revedătoare: Ioan cav. de Flondor stud. jur., George Bogdan stud. phil., Victor Popp d'Harsian stud. silv.

* (Semne bune.) Din Pesta se scrie cu privire la fabrica de arme, că ministrul de hovedei, Fehér-váry, a asternut proiectul de lege dietei. Desbatările asupra acestui proiect se vor începe că mai îngribă-

si vor urma cu intreruperea desbaterei bugetului. — După cum scrie „Răsboiul“, președintele consiliului din România a mers și a visitat arsenalul armatei. D-nu Brătianu nu era înscris de nimic. Inspectiunea a durat o oră, d-nu Brătianu esaminând arsenalul a făcut observații cam aspre în privința mersului lucărărilor, se susține că ar fi sănătatea ministrului Brătianu: „Trebuie să ne grăbim, căci nu știm, ce poate să se întâmple dintr-o oră într'altele.

* (Necrolog.) Dr. Demetru Horvath, profesor și Andrei studinte, ca fi, — Georgiu Horvath, sub jude regesc, ca nepot, și socia sa Amalia, și în numele celorlalte rudenii, cu mare durere anunță, că prea bunul lor părinte și unchiu **Georgiu Horvath**, preot ort. român în Oradea-mare, membru în reprezentanța orașenească, scl. la 6/18 Ianuarie, 1888, în etate de 57 de ani, a repausat chiar pe timpul, când împlină o funcție pastorală. Rămășițele pământesci la 9/21, Ianuarie 1888. a. m. la 10 oare se vor duce în săntă biserică, unde se va face prohodul, iar după aceea se vor aședa în cimitirul săpăt de eternă odihnă.

Oradea-mare, 6/18 Ianuarie, 1888.

Fie-i țărina usoară!

* (Austria și România.) Din Iași i se scrie „Neue Fr. Presse“ următoarele: „Noul ministru de comerț și industrie Georgian, prin un rescript trimis la toți presidenții camerilor de comerț din țară cere, ca acestia să adune toate observații și experiențe de pe terenul comercial care ating mai deaproape importul, esportul și navigația. Deasemenea cere acest ministru ca și mersul industriei și economiei, acești presidenți de camere comerciale să le ia în privire și tot ce vor fi observat să relateze resortului său. În acest circular ministrul amintesc reformele făcute de guvern pe terenul economic, arată condițiunile puțin favorabile ale tractatelor de comerț încheiate cu diferitele state și accentuează mai mult necesitatea de concesiuni comerciale reciproce pentru o bună convenție comercială cu statele. Se vorbesc aici despre o apropiere comercială cu Austria și aceasta cu atât mai vîrstos, căci noul ministru în o vorbire la un banchet să declară de aderent al protectionismului moderat. Atari speranțe și dorințe sunt la ordinea zilei acum în România; lipsesc însă orice semn, că factorii normativi din București, ar cugeta la reluarea negociațiunilor intrerupte.

* (Medicii și gloatele.) Conform unei ordinații a ministrului de hovedei pot fi scutiți de serviciul de gloate numai următori medici: direc-tori și medici primari ai institutelor regnolare și private; medicii dirigenți ai spitalelor publice; medicii denumiți ca șefi ai despărțimentelor chirurgice și asistenții acestora. Medicii comunali și cercuali vor fi scutiți numai dacă în ținuturile respective numai și nici un medic.

* (Budgetul Greciei pe 1888.) Jurnalul oficial publică budgetul pe 1888. Veniturile sunt evaluate la 96,306,231 drame, din cari 48,842,500 drame provin din contribuții indirekte din cari 20,000,000 provin din veniturile vamale. Cheltuielile se împart astfel: serviciul datoriei publice 37,173,629; pensiunile 4,566,044; lista civilă 1,212,500, cheltuielile pentru cameră 401,658; serviciul general 36,458,930; cheltuielile pentru administrație 8,913,820; diverse cheltuieli 5,051,004 drame.

* (Regele Friderik Wilhelm IV) visitând în anul 1843 provinciile renane, se opri căteva ore la Wesel. Aici i se spuse regelui, că trăiesc cel mai bătrân om din monarchia sa. Regele dorin să vadă pe acest moșneag și merse însoțit să-l viziteze. Găsi pe bătrânul om în vîrstă de 106 ani, sedând într-un vechiu fotoliu cu pipă în gură. Când vîndu bătrânul, cine îl cercetează, cercă să se ridice și se meargă înaintea regelui. Acesta însă ii face semn să seadă și începe cu el o conversație. Cât timp dura conversația cu regele, bătrânul nu scoase pipă din gură. Când era să se despartă, regele îl întrebă dacă are vrăjitor de împlinit? — „Nu, Majestate“, răspunse bătrânul, „am tot ce-mi trebuie pe lumea aceasta“. — „Găndește-te bine, ai de toate“, di se regele, „fie care om are căte o dorință, fie că de mică“.

Ei bine, Majestate totuși am o mică rugățe: di se bătrânul: „di de di fac o preumblare prin oraș și când ajung pe lângă magazinul de earbă de pușcă sentinelă postată acolo imi strigă de departe: „scote pipă din gură“. Eu firesc ascult acest ordin, dar până ce trec incetător pe dinaintea lui, totuși am să stinge pipă“. Dacă aș avea o dorință, Majestate, mă rugă să binevoiți și da ordin, ca să me lasă să trec în pace cu pipă în gură. Aceasta ar fi ultima mea dorință în zilele mele de la sfârșit“.

Dorința îi fu împlinită de regele, dând poruncă să nu mai deranjeze pe bătrânul în fumatul pipei sale și bătrânul se bucură încă în decurs de doi ani de acest privilegiu, murind nelesperat de pipă lui.

* (Suprafața și populația Europei.) După o revistă franceză Europa are o suprafață de 10,025,900 km. și o populație de 346,700,000 locuitori.

Parisul, tot după această revistă, cu populația sa de 2,400,000 suflete consumă în fiecare zi 1,200,000 kilograme pâne.

Bibliografic.

Numele festiv al „Gazetei Transilvaniei“ din incidentul iubileului de 50 de ani a apărut, redigat de dl Dr. Aurel Murășianu, purtând titlul: *In amintirea aniversării a cinci-decea a „Gazetei Transilvaniei“ 1838 - 1888. Brașov, 1 Ianuarie, 1888.* — Acest număr, care poate fi o podobă în biblioteca românescă, cuprinde un material variat și prețios, esit din unele pene destinate românescă. Începutul se face cu o prefată a dlui Dr. A. Murășianu; apoi urmează înfățișarea Nr. 1 din „Foaie literară“, Nr. 1 din „Gazeta de Transilvania“, o expoziție a dlui G. Barbu, din trecutul „Gazetei“ 1838-1850, și alți articoli trimiși anumite spre acest scop.

Portretele lui G. Barbu, Murășan, și A. Mureșianu împodobesc acest număr. La cuprinsul lui bogat au contribuit alătura cu alți scriitori cunoscuți ilustri bărbați: M. Kogălniceanu, P. Hasdeu, V. Babeș, T. Maiorescu și A. Odobescu.

— Ministrul de culte și instrucție publică din România a aprobat ca carte didactică pentru scoalele primare din România, cartea intitulată: „Învățătură creștinăscă a bisericiei ortodoxe“. Manualul acesta a lucrat de I. Stefanelli, protosingel și s-a recomandat de sf. Sinod din România.

— *Candela* foaie bisericăscă literară, ce apare în Cernăuți Nr. 1, an. VII, a apărut cu următorul cuprins în românescă: Psichologia, însemnată, ei pentru desceptarea, cultivarea și înaintarea vieții religioase. — Omiliile sf. Ioan Crisostom la episcopia către romani. — Predica. — Frântură de cuvântare populară. — Cronică.

— „Românește Revue“; politisch-literarische Monatschrift, erscheint in Resicza, Süd-Ungarn; Herausgeber Dr. Cornelius Diaconovich. IV Jahrgang I. Heft. Numele 1 este de următorul cuprins: An die leser. (Seite 1.) — Zum Jahreswechsel. (S.

3.) *Nationale Solidarität.* (Von einem praktischen Politiker S. 8). *Rundschau.* (Zur Abwehr. S. 11 — Jubiläum des acad. lit. Vereines „Petru Maior“. S. 13. — Zur Magyarisirung der Adressen S. 15 — Gehet wir mit den Russen? S. 15. — Sachsen und Romänen S. 17). — *Romäniens antheil am Kriege der Jahre 1877 und 1878.* (Von T. E. Vacarescu, Oberstleutnant der Reserve. Aus dem Romänischen von Mite Kremnitz. Mit einer Karte un zwei Plänen, Leipzig: F. A. Brockhaus 1888. S. 21.) — *Wilhelm von Kozebe.* (Mit Portrait. S. 27). *Die Chronic des Huru und die grosse militärische Expedition in die Moldau des ungarischen Königs Ladislaus Cumanus ad Reduccendos Cumanos Fugitivos.* Ein in der Geschichte Ungarns, so wie in der Geschichte der Nachbarländer verschwiegene historisches Factum. Von S. Mangiuca. Schluss S. 33). — *Die Bischöfliche Klosterkirche zu Argeș in Româniens.* (Mit zwei Illustrationen, von P. Brosteau. S. 39). — *Literatur und Kunst.* („Der Kunsthart“. Ispirescu's Familie. — Das romanische Handelsgesetz vom Jahre 1887 S. 64).

Prețul pentru Austro-Ungaria 10 floreni, pentru străinătate 20 franci în aur pe an. Abonamentele se fac numai pe anul întreg.

Din public.*)

Încunoscătorie.

Să aduce la cunoștință Onor. public, că „Balul“ reuniei femeilor române din Abrud, Abrudsat și gîur, se va ține Sâmbătă în 4 Februarie a. c. st. n. în hotelul „Româncuța“.

cu toată stima
Anna Gall

*) Pentru cele publicate sub rubrica aceasta redactările nu sunt responsabile.

Red.

Prevenire. Precum un falsificator de monede caută ca cu un metal fără nici o valoare, care prin o greutate, luciu și imprimatură din afară seamănă cu moneda adevărată se însele ochiul fugitiv al publicului; tocmai așa proced unii, cu mijloacele lor industriale puțin însemnante, care nu se pot înălini, veșând grandiosul succes al pilulelor elvețiene în general iubite ale lui Rich. Brandt. Pentru aceea pre-cauție! Depărtează la cumpărarea pilulelor elvețiene ale dlui Rich. Brandt fața de hârtie, pe care se află modul de trebuințare al acestor pilule și care este împrejurul șatulei

prin o legătură de gumi, și te convingi îndată, că pe eticheta cea rotundă și roșie se află, scrisă în cerc cu litere negre, cuvintele: pilule elvețiene ale spiterului Rich. Brandt. În mijlocul câmpului roșu trebuie să se afle o cruce albă și pe aceea îscălitura Rich. Brandt.

Prețul 70 cr. în spiterii.

Loterie

Mercuri în 25 Ianuarie 1888.

Brünn: 57 50 54 3 15

Bursa de Viena și Pesta.

Din 24 Ianuarie n. 1888

	Viena	B.-pesta
Renta de aur ung. de 6%	—	—
Renta de aur ung. de 4%	97.30	97.45
Renta ung. de hârtie	83.45	83.45
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer oriental ung.	94.50	94.—
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient. ung.	124.50	124.50
Sorți de stat dela 1860	136.25	135.50
Obligații urbăiale croato-slavonice	102.—	—
Achiziții de baneă austro-ung.	269.50	269.79
Obligații urbăiale transilvane	103.50	104.—
blig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer oriental ung.	110.75	110.50
Obligații ung. de rescumpărarea decimei de vin	90.55	100.—
Sorți ungurești cu premii	119.—	119.—
Imprumutul drăgușilor de fer ung.	149—	145—
Sorți de regulație Tisei	12.75	122.50
Renta de aur austriacă	109.90	116.—
Achiziții de bancă de credit ung.	272.75	273.—
Achiziții de credit austri.	269.50	269.70
Serurii fonciare ale instituției „Albina“	—	101.—
Galbin	5.96	5.95
Napoleon	10.03	10.01
100 mărce nemțești	62.20	61.15
London pe (poliță de trei luni)	126.65	126.70

6378. szám 1887. polg.

[1771] 1—3

Hirdetmény.

Datk községe határtagositása ügyében az előmunkálatai megkezdése, nevezetesen a képviselet rendezése, működő mérnök megválasztása, s a költségelőirányzat elkészítése végett határidőül az 1888 évi február hó 20-ik napjának d. e. 9. óráját Datk községen a községi biró lakására tüzem ki, s erre az összes érdekelteket azon figyelmeztetéssel idézem meg, hogy a felek elmaradása a targyalás megtartását nem akadályozza.

Erzsébetváros, 1887. decembert 31.

A kir. törvény-zék nevében

Szenkovich Dénes,
eljáró biró

Mersul trenurilor pe liniele orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Octobre 1887.

Budapest — Predeal				Predeal — Budapest				Budapest — Arad — Teiuș				Teiuș — Arad — Budapest				Copșa mică — Sibiu					
Tren de persoane	Tren de acelerat	Tren omnibus	Tren micest.	Tren de persoane	Tren de acelerat	Tren omnibus	Tren de persoane	Tren micest.	Tren de persoane	Tren de persoane	Tren micest.	Tren de persoane	Tren micest.	Tren de persoane	Tren micest.	Copșa mică	Şeica mare	Loamneș	Ocna	Sibiu	
Viena	11.10	7.40	—	—	Bucuresci	—	—	7.30	—	Viena	—	11.10	2.	Teiuș	11.24	3.—	—	—	—	—	
Budapest	7.40	2.—	8.10	6.18	Predeal	—	—	1.14	—	Budapest	—	8.20	9.05	Alba-Iulia	12.09	4.59	—	—	—	—	
Szolnok	11.05	4.05	7.—	9.38	Timiș	—	—	1.45	—	Szolnok	—	11.20	12.41	Vințul de jos	12.30	4.22	—	—	—	—	
P. Ladány	2.02	5.47	5.40	12.02	Brașov	{	4.01	—	7.20	Arad	{	2.17	4.30	6.—	Sibot	1.01	4.51	—	—	—	
Oradea-mare	4.18	7.01	8.35	1.46	Feldioara	4.47	—	7.57	—	Glogovaț	2.37	4.43	6.13	Simeria (Piski)	2.32	6.15	—	—	—	—	
Várad-Velence	—	—	9.12	2.01	Apața	5.28	—	8.24	—	Gyorok	3.19	5.77	6.38	Deva	2.52	6.35	—	—	—	—	
Fugyi-Vásárhely	—	—	9.22	2.08	Ágostonfalva	5.59	—	8.47	—	Pauliș	3.43	5.19	6.51	Branicica	3.23	7.02	—	—	—	—	
Mező-Telegd	—	—	9.39	2.19	Homorod	6.49	—	9.24	—	Radna-Lipova	4.05	5.41	7.10	Ilia	3.55	7.28	—	—	—	—	
Rév	—	7.41	10.17	2.41	Hașfalău	8.35	—	10.37	—	Conop	—	6.09	7.87	Gurasada	4.08	7.40	—	—	—	—	
Bratca	—	—	11.36	3.47	Sighișoara	9.12	—	11.—	—	Bărzava	—	6.28	7.56	Zam	4.44	8.11	—	—	—	—	
Bucia	—	—	12.16	4.07	Elisabetopole	9.56	—	11.34	—	Soborșin	—	7.25	8.42	Soborșin	5.30	8.46	—	—	—	—	
Ciucia	—	9.04	1.57	4.35	Mediaș	10.37	—	12.03	—	—	—	8.01	9.12	Bărzava	6.27	9.88	—	—	—	—	
B. Huiedin	—	9.34	3.11	5.15	Copșa mică	{	10.59	—	12.18	—	Gurasada	—	8.34	9.41	Conop	6.47	9.53	—	—	—	—
Stana	—	—	8.40	5.37	Micăsasa	11.37	—	12.42	—	Ilia	—	8.55	9.58	Radna-Lipova	7.28	10.27	5.50	—	—	—	
Aghireș	—	—	4.15	5.53	Blaș	12.16	—	1.11	—	Branicica	—	9.19	10.17	Pauliș	7.43	10.42	6.13	—	—	—	
Ghribou	—	—	4.36</td																		